

Една отъ тѣхъ попадна въ горската кжща, гдето живѣеше младиятъ ловецъ.

Той я вземаше съ себе си, когато ходѣше на ловъ и презъ време на почивкитѣ я отваряше да чете.

Веднажъ, като лежеше подъ едно старо дърво и четѣше поемата за гората, ловецътъ се разсърди и извика:

„Хората свалятъ горскитѣ дървета и правятъ отъ тѣхъ хартия, о отъ хартията печататъ книги и пишатъ въ тѣхъ, че човѣкъ трѣбва да отиде въ зеления лесъ да получи здраве и сила, и да диша чистъ въздухъ. Възхищаватъ се отъ гората, а пъкъ за да напишатъ нѣщо за нея, трѣбва да колятъ дърветата!“

И ядосанъ на поета, той захвърли книгата му въ гората.

Дълго време книгата лежа захвърлена. Мравки пълзѣха между страницитѣ. Лисицата я душеше недовѣрчиво. Птици я цапаха. Отъ слънцето листоветѣ жълтѣяха и съхнѣха. Дъждътъ ги мокрѣше, а мразътъ ги разкъсваше, мишки ги рѣфаха, зимниятъ снѣгъ направи книгата на каша. Кашата проникна бавно въ почвата точно на едно мѣсто, гдето едно младо борче бѣ поникнало. Тънкитѣ му коренчета смучеха храната и разрушената книга даде на младото борче онова, което тя бѣ взела отъ стария боръ.

Свободенъ преводъ отъ Ст. Велчевъ

